

Írta: Gilicze Tamás

Minden a tiétek

Textus: 1Kor 3,18-23

„Senki meg ne csalja önmagát! Ha valaki bölcsnek gondolja magát közöttetek ebben a világban, legyen bolonddá, hogy bölccsé lehessen. E világ bölcsessége ugyanis bolondság Isten előtt. Mert meg van írva: „Saját ravaszságukkal fogja meg a bölcseket”, aztán ez is: „Az Úr tudja, hogy a bölcsök gondolatai hiábavalók.” Azért senki ne dicsekedjék emberekkel, mert minden a tiétek; akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár az eljövendők: minden a tiétek. Ti viszont Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené.”

Hálaadó istentiszteletre jötünk ma össze, hogy megköszönjük Istennek az új kenyeret. Hagyományosan református, a paraszti létformához kapcsolódó ünnep ez, melynek a gyökereitől már eltávolodtunk, hiszen alig van köztünk olyan, kit az aratás személyesen érintett volna az idei évben. Az éhezés réme is jó

pár évtizede elkerül bennünket, és a kenyerünket is a boltban vesszük. Ennek ellenére mégis megvan ennek a napnak az ünnepi üzenete, ami arra hív, hogy vegyük számba, mink van, lelki és anyagi értelemben egyaránt.

Mint igazán jó magyarok kapásból rávágjuk, hogy nincs nekünk

semmink sem, szegények vagyunk. Nagy költőink magas színvonalon fogalmazták ezt meg:

„*Batyum a legsúlyosabb nincsen, / utam a nagy Nihil, a Semmi, / a Sorsom: menni, menni*” – mondja ezt Ady. Vagy a könnyűzenéből is a fülünkbe mászhatott, hogy „Semmim nincsen nekem, mit adhatnék”. Estig sorolhatnánk az ilyen verseket, dalokat. Világszínvonalon teljesítünk a semmiben és a nincsből, pontosabban abban, hogy magunkat koldusnak vagy nincstelennek lássuk. Ez az életérzés hatja át hétköznapijainkat, ez tesz boldogtalanná, elviselhetetlenül panaszkodóvá, önsajnálathoz merülő, lusta, reménytelen és tehetetlen nemzetté. Mert azt mondjuk, hogy nincs, és el is hisszük magunkról. Ez azonban legalább két dolog miatt veszélyes. Az egyik, hogy nem igaz, a másik pedig, hogy ha így folytatjuk, akkor tényleg nem lesz semmink. Jézus ítélete nagyon kemény és ez esetben ránk vonatkozik: „Akinek van, annak adatik és bővelkedik, akiknek

pedig nincs, attól az is elvétetik, amije van.”

Létezik önmagát beteljesítő jóslat, ami csak azért valósul meg, mert sokat mondogatjuk. Van ebben valami igazság, a rosszra biztosan működik. Ha a semmiről beszélünk, arra gondolunk, akkor azt vonzzuk be az életünkbe. Így előbb elhiszük, hogy nincs semmink, aztán úgy kezdünk élni, mint lelki-szellemi hajléktalanok, ami aztán tönkreteszi bennünk az akarást; örömmel leszünk segélyekből élő, másoknak kiszolgáltatottak, végül tényleg nincstelenek leszünk, kocsmában síró, asztal alatt elnyúló meg nem értett, fel nem fedezett zsenik. A semmivel nem szabad játszani, mert végül magával ránt és valóban semmivé tesz.

No, de nem beszélek többet a semmiről, mert ezen logika szerint mindjárt én is el fogok tűnni a szószékről, hanem inkább arról: nem igaz, hogy szegények vagyunk. A szemünkkel, de még inkább a lelkünkkel van a probléma, ha nem vesszük észre azt a gazdagságot, aminek birto-

kában vagyunk. Persze ehhez nem az Egyesült Államokhoz kellene magunkat mérni, hanem mondjuk Nepálhoz – rögtön kiderülne, milyen gazdagok vagyunk. Nem látjuk, hogy mennyi mindenünk van, inkább tekintünk a semmire, mint a valamire, aztán ez okozza bennünk a boldogtalanságot, meg azt a nagy elvágódást, ami fiataljainkat még mindig külföldre viszi.

Pál kétszer is elmondja: minden a tiétek, minden a tiétek. Az a helyzet, ahol ez az igeszakasz először megszólalt, a korintusi gyülekezet helyzete, meglehetősen hasonlít a mi magyar valóságunkhoz. Egy maroknyi közösség volt, ennek ellenére széthúzás és pártoskodás uralkodott. Az egyik párt Pál felé húzott, a másik Apollóshoz, a harmadik Péterhez, a negyedik azt mondta képmutató módon, hogy Krisztushoz tartoznak. Voltak liberálisok, akik azt mondták, mindent szabad, és voltak a konzervatívok, akik meg azt mondták, hogy semmit. Ismerős a minta, ugye? Pál azt mondja, ne legyetek már ennyire

ostobák: kevesen vagytok és rögtön pártokra szakadtok! Mert ki az a Pál, és ki az a Péter? Önmagukban senkik, mint ahogy az összes lelkész, püspök, pápa is önmagában senki. Ők segédmunkásai egy hatalmas ügynek. Egyik vet, a másik arat, de a lényeg mégiscsak az, aki a növekedést adja, vagyis Isten. Ő áll minden mögött, ezért nem vezéreket kell követnünk, nem pártokra kell szavaznunk, hanem az életet adó Istent kell keresnünk. Mintha nekünk is szólna az ige: milyen kevéssel beéritek, egy kis panaszkodással, pártoskodással, pedig minden a tiétek. Minden a miénk. És ha nem lennének biztosak abban, hogy mit is jelent ez a minden, az apostol elmondja. Miénk a világ, az élet, a halál, a jelen és a jövő. Miénk a világ – persze nem a földhivatali nyilvántartás szerint, hanem úgy, hogy ez lehet az otthonunk. Miénk a kertünk termése, miénk a virágok szépsége, a madarak éneke, ez a szépnek ígérkező ősz is. Az összeesküvés-elméletek gyártói-

val ellenkezve: miénk ez az ország, itthon vagyunk benne, miénk ez a falu, ez a gyülekezet, Isten nekünk adta Krisztusban – érezzük is a magunkénak. Aztán miénk az élet. Az a csoda, hogy ma reggel is egy új napra ébredhettünk. Miénk a szereteteink élete, akik boldoggá tesznek minket, és akiket mi is boldoggá tehetünk. Miénk a közösségeink élete – rajtunk múlik, hogy milyen a családunk hangulata, rajtunk múlik, hogy erősödik-e a gyülekezetünk, a faluközösség, vagy a nemzetünk a mi jelenlétünk által. Miénk a Krisztusban elnyert élet, ami sokkal magasabb rendű a pusztai fizikai létezésnél.

Aztán nagyon fontos, hogy miénk a jelen. Ami azt jelenti, hogy az élet itt és most van, nem máskor és nem máshol. Ezt a jelen pillanatot kaptuk arra, hogy az életünket tartalommal töltsük meg. Most kell örülnünk annak, ami van, egymásnak, az élet javainak, annak, hogy Isten új kenyeret adott nekünk. Az életünk mindig a jelenben érintkezik az

örökkévalósággal, ezért ki kell használnunk, ha igazi életet szeretnénk élni. Nem fordulhatunk vissza a múltba, mert az csak lelki zavarokat fog okozni és nem áldozhatjuk fel a jelenünket a képzelt jövőért, ahogy a politikusok kérik tőlünk. És bármilyen nehéz elhinni, de miénk a jövő is. Ennek elfogadására van talán a legnagyobb szükségünk. Igenis miénk a jövő, nem másé, van itt jövőnk és nem a világ egy távoli szegletében. Ugyan nem mi találjuk ki teljesen, hanem Isten kezéből vesszük el a jövőt, de így a jó. Nem bolond az az ember, akiben van remény a jövőre nézve. Lássuk már meg végre, hogy minden a miénk, minden. Akkor mi kéne még? Miért is nem vagyunk elégedettek, hálásak? Miért nem vagyunk boldogok?

Nehéz ügy ez, de próbáljuk meg! Járjunk azoknak az örömeivel, akinek van, és akkor még fogunk kapni. Ha már egyszer minden a miénk, akkor éljünk a nemesen gazdagok nagyvonalúságával, és adjunk bőven másnak a kincseinkből. Soha ne

arra tekintünk, ami nincs, világ, az élet, a halál, a jelen és a hanem arra, Aki van, ami van, és jövő. Legyünk ezért hálásak akkor meg fogjuk látni, hogy Istennek, akinek most is a tényleg miénk Krisztusban a vendégei lehetünk! Ámen.

Imádság:

Hálaadással köszönjük meg Neked Urunk, hogy ebben az évben is új kenyér kerülhetett az asztalunkra. Gondviselésed gazdagsága révén az éhezés rémére már nem is emlékszünk. Bocsásd meg nekünk, hogy bőséges ajándékaid ellenére szegénynek és szerencsétlennek érezzük magunkat! Adj nekünk hálás szívet, hogy örülni tudjunk a tőled kapott élet minden pillanatának, minden apró ajándékának. Adj nyitott szemeket, hogy felismerjük áldó kezéd munkáját a világban! Légy azokkal, akiknek nélkülözniük kell a kenyeret, otthont, családot, hazát! Legyen áldott a Neved! Ámen.

Írta: Sándor József

Közösségben a Mennyei Szőlősgazdával

Textus: Zsolt 104, 13-15.

*„Megöntözöd onnan fentről a hegyeket,
alkotásaid gyümölcsevel jól tartod a földet.*

*Füvet sarjasztasz az állatoknak,
növényeket a földművelő embernek,
hogy kenyeret termeljen a földből,
és bort, ami felvidítja az ember szívét,
és ragyogóbbá teszi arcát az olajnál,
a kenyér pedig erősíti az ember szívét.”*

Kedves Testvérek!

Sokan még ma is hiszik azt a középkori gondolatot, hogy itt a földön nincs öröm és boldogság,

majd a mennyben lesz csak. Ehhez a világhoz valóban hozzátartozik sajnos a nyomorúság, de a mi Urunk a földi életben az

övéinek ad örömet, boldogságot. A mi református hitvallásunkban is az áll, hogy Isten nemcsak az örök üdvösségen munkálkodott, hanem munkálkodik az ember földi boldogságán is.

Amikor az egyházi ünnepeink közt hálaadó Istentiszteletet tartunk, akkor figyelmünket Isten ajándékaira, velünk közölt javaira irányítjuk. Hálát adunk Istennek az Ő ajándékaiért, és megemlékezünk az embereknek adott javairól. Isten a hálaadó ünnepeinkkel arra akar tanítani, hogy amikor megállunk megköszönni neki valamit, lássunk a dolgok mögé, és lássuk meg kezének munkáit, csodáit! Szemléljük Őt és tetteit!

Alapigénk a Zsoltárok könyvéből Isten munkáiról beszél. Isten cselekvő Isten, a cél Istene, munkáinak megvan az oka és a célja is. A felolvasott Ige egy folyamatot ábrázol. Az Úr megöntözi a hegyeket, gyümölcsöket fakaszt, növényeket és gabonát ad az embernek, és a végeredmények közt van a bor, amely megvidámít, és a kenyér, ami megerősíti az ember szívét. A folyamat a

mennyből indul, Istentől indul ki, és az emberhez érkezik meg. Ennek is üzenete van számunkra. Az Úr különleges helyet adott a teremtésben az embernek: társává tette, a vele való közösségre teremtette az embert. Az ember akkor van a helyén, ha az Úrral közösségben él. Te is, Testvérem, akkor vagy a helyeden, ha az Úrral közösségben vagy! Isten javai és ajándékai a vele közösségben élő ember számára vannak elkészítve. Az Ószövetségben az Úr azt mondta a zsidó népnek, hogy ha engedelmesen hallgatnak rá, megnyitja az ég csatornáit, és bőséges áldást áraszt rájuk, de ha elfordítják konokul szívüket és fülüket tőle, bezárja az eget, és az olyan kemény lesz, mint az érc.

Isten csodálatos áldásai tehát elvannak készítve számunkra, csak engedelmes szívvel figyelni kell az Úrra!

Az áldás a mennyből indul el, és megvan az útja. Az eső megöntözi a hegyeket, a víz lefolyik a völgyekbe, táplálja a növényeket. Az ember, aki

gondozza a földet, a szőlőt, részesedik a föld gyümölcséből. Az Úr bevonja a folyamatba az embert, társává, munkatársává teszi kezei munkáinak. Minden áldás a mennyből jön, és akkor lesz a miénk, akkor érkezik meg hozzánk, ha szívünk figyel az Úrra, és életünkkel Isten terveihez, munkáihoz csatlakozunk.

Újbori hálaadásunkkor megemlékezünk az Úr megváltó és megszentelő munkáiról is. Ahogy egy szőlősgazda tudja, mennyi munkájában van, míg kezébe veheti az újborral teli poharat, úgy a keresztyén ember a Szentírásból tudja, az Úrnak mennyi munkája van a megváltásban. A Megváltó jövetelét készítette elő Ábrahám kiválasztása, a zsidó nép léte, a törvényadás, a próféták tanításai, a messiási prófécia, Keresztelő Jánosnak, az útkészítőnek fellépése, Mária kiválasztása, a betlehemi út, minden. És Isten szeretetének túláradása felénk, hogy nagypénteken Jézus Krisztus tulajdon életének feláldozásával szerzett engesztelést a bűneinkért. Feltámadásával legyőzte a

halált, hogy miénk legyen a kegyelem és az örök élet. Az újbor Krisztus értünk kiontott vérére, a drága áron megszerzett kegyelemre mutat rá.

De az újbor rámutat Isten megszentelő munkáira is. A szőlő a legtöbb törődést igénylő növény a világon. Emlékszem, hogy nagyapám mindennap kiment sétálni a szőlőjébe, lecsipkedte a hónaljajtásokat, törődött gondos munkával, a szőlőjével. A bűnbeesett ember hasonlatos a szőlőhöz. Van rajtunk sok „hónaljajtás”, „kacs”, „inda”, és ha a Mennyei Szőlősgazda nem metszegetne minket szüntelenül, másba fektetnének energiát, nem a gyümölcsstermésbe. Az a szőlőtőke is, amely nincs megmetszve, és nem csipkedik le a fölösleges hajtásokat róla, sosem hoz termést, mert másra pazarolja energiáit. Újbor alkalmával megemlékezünk Isten kegyelmének rajtunk való munkáiról is. Ha nem metszegetne a Mester, ha nem törődne életünkkel oly gondos hozzáértéssel, sosem hoznánk termést az Isten dicső-

ségére. Az újbor léte, tisztasága rámutat arra, hogy az Úr Jézus megszentelő munkáiban az ember megtisztul a salaktól, tisztává lesz, és hirdeti Isten kegyelmét.

Alapigénk két dolgot említ. Az egyik, hogy a bor megvidámít. Természetesen nem a részegségre kell gondolni! A bor Krisztus büntörlő vérére emlékeztet. A kapott kegyelem tesz igazán vidámmá és boldoggá. Az Úr ad az embernek örömet, vidámságot. Tőle származik az öröm és a vidámság, mert Ő az öröm forrása. A másik, hogy a kenyér erősíti az ember szívét. A kenyér az asztalközösség jelképe, vagyis az Istennel és gyülekezettel való

közösségben erősödik a szív. Nagy áldás nekünk a Bibliánk, a belső szoba csendje, az imádság, a testvéri közösség.

Testvérek! Ma hálát adunk Isten munkáiért! A mennyből jövő áldásokért! Isten jóságáért, hogy bevon minket munkáiba, és részesít áldásaiban. Megemlékezünk az értünk folyt drága vérről, amely eltörölte bűneinket. És hálát adunk Krisztus megszentelő munkáiért, a metszegetésekért, a próbákért, a szívünket tisztogató nyomorúságokért is!

Áldott legyen Isten, hogy Ő megváltott, néven szólított, és megszentel, magához von!

Ámen.

Imádság:

Mennyei Édesatyánk a Jézus Krisztusban! Hálát adunk Neked az újborért, mindazért, amire tanítasz minket általa. Köszönjük áldásaidat, javaidat, szereteted végtelen voltát! Áldott légy, hogy Jézus Krisztus által megváltottál, és arra vágysz, hogy gyermekeid legyünk! Köszönjük, hogy te vagy életünk gondos Szőlősgazdája, és rólunk gondoskods, kegyelmed átformáló munkáival tisztogatsz minket! Áldott légy a próbákért, a mélységekért is, amelyeket Atyai kezéd adott javunkra! Köszönjük, hogy velünk voltál a mélységekben, és te hoztál ki onnan! Légy betegeink gyógyítója, a szenvedők ereje, vígasza! Áldd meg nevedért népünket, egyházadat és gyülekezeteinket! Köszönjük, hogy Jézusért meghallgattál! Ámen.

A reformáció mai lehetőségei

Textus: Gal 5,1

„Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni.”

Volt egy szerzetes a római katolikus egyházban, a 16-dik században, akit Luther Mártonnak hívtak. Mondhatatlan lelki probléma, belső konfliktus feszítette elméjét, szívét. Úgy érezhette magát, mint aki csapdában, fogságban volt. A bűnös világ volt mindenütt körülötte. Egy bűnökkel terhelt, gonoszsággal tele világ, mely kísértette, de kiutat nem kínált.

Ami különösen nehéz volt számára, hogy mint katolikus szerzetes, jól ismerte Isten Törvényét. Nagyon jól tudta, hogy a bűn zsoldja a halál, hogy a fogságából nincs menekvés. Olyan korban élt Luther, amikor az egyház az átlagembert, sőt a közönséges papokat sem tartotta képesnek, alkalmasnak az Írás magyarázására és megértésére. A püspökök, bíborosok, sőt a pápa tartották magukat jogosultnak,

illetékesnek magyarázni a Bibliát, és megmondani az embereknek, hogy mit higgyenek, hogyan cselekedjenek.

Pontosan ez volt, amit akkor az egyház tett. Ez volt a módja, hogy az embereket befolyásolják, irányítsák. Az egyház képviselte, tanította a Törvényt, ő volt maga a Törvény. Ahogyan a Bibliában olvassuk: „Az Úr törvénye tökéletes” (Zsolt 19,8), ez volt az üzenet mindenkor és mindenkinék: tökéletesnek kell lenned, az Isten tökéletes Törvényének való tökéletes engedelmisségben. Ha ezt nem teszed, örök halál, a pokol büntetése vár.

Luther azt is tudta, hogy nincs ember, aki tökéletesen meg tudná tartani Isten Törvényét. Megtett mindent, de hiába. Minden erőfeszítése értelmetlen, saját magát nem tudja megmenteni.

Luther hiába vallotta meg bűneit, töltött órákat gyónással, imádsággal, feloldozást, bocsánatot keresve. Sőt azt látta, hogy az akkori egyház olyan megoldást kínál, amely által megvásárolható a bűnbocsánat az egyház vezetőinél, aki megfizeti ennek árát, feloldozást nyer. Sőt, ezt még a már elhunyt szeretteik részére is megtehetik, akik nyilván a tisztító tűzben szenvednek, mert képtelenek voltak megtartani Isten Törvényét!

Milyen jó, hogy Luther megértette az evangélium üzenetét! *Megértette, hogy Jézus Krisztus nem halálra és pokolra kárhoztat, hanem ő a mi Megváltónk!*

Megértette, hogy igen, a Törvény kárhoztat, bűneink miatt elveszettek, kárhozottak vagyunk. Ebben igaza volt az akkori egyháznak. Azt azonban elhallgatták, hogy Isten úgy szerette ezt a világot, hogy egyszerűen Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen (Jn 3,16). *Elnyerjük Isten kegyelmét a Krisztusban való hit által. Ez a Krisztus evangéliuma.*

Testvéreim, nem Luthert ünnepeljük. Közöséges ember volt,

nem próféta, nem szent. Azért adunk hálát Istennek, hogy felismerte a szabadság útját. A Jó Hír, az Evangélium mindenkié! Nem kell pápa, hogy megmondja, mit tegyünk.

A reformáció máig ható, örök érvényű igazsága, hogy a Krisztusba vetett hitünk üdvözít.

Fogadd el hát Isten szeretetét! Semmi többre nincs szükség. Elég nekünk Isten kegyelme. Bízunk Jézusban, Belé vetjük bizalmunkat, hitünket, akinek élete, küldetése ezen a földön tökéletes példa számunkra. Halála a kereszten, feltámadása a harmadik napon, tökéletes szabadság, megváltás bűneinkből számunkra.

Igen, vétkezünk. Áthágjuk Isten törvényét. Megszolgáljuk a halált, a poklot. De Jézus megfizette az értünk járó váltságdíjat. A szabadság hit által a miénk lehet.

Mit jelent ez nekünk ma? Látjuk-e ennek értelmét, értjük-e jelentését, érezzük-e jelentőségét?

Nem azért van annyi békétlenség, szeretetlenség, reménytelenség, zűrzavar, megkötözöttség az emberi lélekben, mert nem

hiszünk Krisztusban, és ismerjük fel benne Megváltónkat, a szabadság útját?

Krisztus mindnyájunkat hív. *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én nyugalmat adok nektek.”* – írja a Máté evangéliuma.

Mai textusunk is ezt üzeni. *„Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni.”*

Amit Pál apostol itt megfogalmaz, az nem más, mint hogy szabad vagyok minden bűnömtől Krisztus által, szívemben így lesz béke és így lesz enyém a kegyelem.

Az igazi szeretet kiűzi a félelmet – írja János apostol, és valóban, mi másra van jobban szüksége a mai emberiségnek, az egyes embernek, nekünk mindnyájunknak, mint félelem nélküli életre?

Ez persze nem jelenti azt, hogy minden a kívánságaink szerint fog történni. De azt igen, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van.

Az akkori egyház üzenete a bűnről és halálról szólt. A reformáció megfogalmazta: ha hiszünk Jézusban, kegyelem és béke a miénk.

Ezért áldjuk a mi Urunkat és hálát adunk Neki imádságainkban. Megismerhetjük Őt a Bibliából, követhetjük példáját életünkben. Közösségben lehetünk minden Krisztust követő testvérünkkel, áldhatjuk Őt egyházunkban és gyülekezeteinkben. Úgy élhetünk e világban, mint Isten, a mi mennyei Atyánk megváltott gyermekei, az Ő dicsőségére.

Ahogy Pál apostol írja a filppieknek: *„Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljétek. A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálával tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten béke, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű,*

ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe! Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a békeség Istene!” (Fil 4,4-9).

Ami a 16-dik században történt Luther Mártonnal, hatással lehet ránk is? Megtörténhet velünk is? Ahogyan a reformáció felismerte a Krisztusba vetett hit meg-

mentő, szabadító erejét, ahogyan reformátoraink – nekünk reformátusoknak elsősorban Kálvin János – élénk élte a kegyelem és békeség ajándékozó életét, úgy mi is ezáltal és ugyanígy dicsőíthetjük Istent, a mi Teremtőnket és Megváltónkat.

Igen, ez az, amit mindnyájan szeretnénk!

Ámen.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, Mindenható Istenünk!

Köszönjük az előttünk járók hitét és hitvallását. Áldunk értük, akik a mi hitünket is erősítik. Köszönjük, hogy szent Igédet megvilágosítottad a számunkra, és példájuk nyomán mi is erősödhetünk.

Adj nekünk most is belső reformációt. Valamennyien érezzük, hogy megtisztulásra, lelki gyógyulásra van szükségünk. Olyan jó, hogy Igéd ma is élő és ható, mert Tőled jön, és Te örökkévaló és változhatatlan vagy. Te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre. Ebben a tudatban és hitben imádkozunk gyülekeze- teinkért és egyházunkért.

Áldj meg mindnyájunkat kegyelmes szeretetteddel!

Ámen.

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felelős szerkesztő:
Tóth András esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetek.papaiam@gmail.com